

I

Cloé

Zomer 2023

Cloé Guillot van de Brigade de Gendarmerie stuurde haar politiebus met gillende sirene door Saint-Paul-de-Fenouillet, gevolgd door de ambulance die zij naar de plek van het ongeval moest loodsen. Aan de rand van het dorp werden ze doorgelaten door gendarmes die het andere verkeer tegenhielden en sloegen ze de smalle D7 richting Gorges de Galamus in. Van die kant kwamen campers, bussen en personenwagens met inzittenden die in alle haast uit het gebied waren geëvacueerd het dorp binnen rijden onder rookwolken die de lucht verduisterden.

Over de radio hoorde Cloé de laatste informatie: het vuur verspreidde zich nu razendsnel over een gebied van drie kilometer, de D10 die langs de kloof slingerde was eveneens afgesloten, de brandweerkorpsen van de departementen Aude en Pyrénées-Orientales waren met al hun materieel uitgerukt en er was versterking onderweg vanuit Perpignan. Cloé keek omhoog, een blushelikopter scheerde over de boomtoppen. Aan alle kanten klonken sirenes en er hing een stank die steeds sterker tot haar bus doordrong. Ze werd ingehaald door een brandweerwagen die een tegemoetkomende Peugeot op een haar na wist te ontwijken.

De melding van het ongeluk was vlak na de eerste berichten over de bosbrand gekomen en in de hectiek had Cloé niet alle informatie gekregen. Het enige wat ze wist was dat iemand vlak bij de kapel van Saint-Antoine in de kloof was gevallen en dat er door omstanders een zoektocht was gestart. Cloé kende het gebied goed: vanaf de kapel, die tegen de wand van de kloof leek te zijn aangeplakt, liepen er steile paden verder naar beneden, naar de Agly, die honderd meter lager stroomde en waar je kon zwemmen en kajakken. Al was er van stromen de laatste maanden nauwelijks sprake, de rivier was net als vorig jaar nagenoeg drooggevallen en ook in het stuwmeer van Caramany stond het water op recordlaagte. Toch bleef dit stuk van de kloof met de bijzondere kapel een toeristische attractie van formaat, wat met deze brand nu juist een extra probleem was.

Cloé voelde windvlagen tegen haar bus duwen en wist dat deze windsnelheden in combinatie met de droogte en de temperatuur die nu al weken rond de veertig graden schommelde een levensgevaarlijke cocktail waren. Overal langs de weg stonden borden met waarschuwingen dat open vuur verboden was. In deze omstandigheden kon ieder vonkje catastrofale gevolgen hebben en zo'n vonkje kon overal vandaan komen: een idioot die een kampvuurtje maakte of een barbecue aanstak, metaal dat over het asfalt schuurde, lenswerking door een weggegooide fles in de berm, of kwade opzet. In Frankrijk waren meerdere pyromanen actief en binnen de Gendarmerie nationale waren een paar jaar geleden zelfs speciale eenheden opgericht om ze op te sporen.

In een flits dacht Cloé aan Philippe. Ze was de afgelopen achttien jaar nooit echt kwaad op hem geworden, maar één keer was ze hem zowat naar zijn strot gevlogen. Een jaar geleden had ze in de wasmand zijn spijkerbroek gevonden met

daarin sigaretten en een aansteker, waarna hij had opgebiecht dat hij met vrienden had zitten roken in het bos langs de Rue de la Paychère. Het was niet eens zozeer de ontdekking dat hij rookte als wel de plek waar hij dat had gedaan die haar blind van razernij had gemaakt. Als hij zijn longen per se wilde vergiften deed hij dat vanaf nu maar binnen!

Ze zag de hitte trillen boven de weg. Het zicht werd steeds slechter door de rook en na iedere bocht verwachtte ze een vlammenzee te zien, maar vooralsnog kon ze doorrijden, al was het stapvoets. De ambulance reed nog steeds achter haar.

Ze naderden het bistrootje. Het witte treintje dat vijf keer per dag toeristen van en naar het dorp vervoerde stond er verlaten naast. Op de parkeerplaats stonden nog twee auto's, verder was hier niemand meer. Cloé bleef de weg volgen richting de kapel. De rook werd steeds dikker. Ze kwam bij het gedeelte waar de weg zich nog verder versmalde. Vanaf hier kon je maar in één richting tegelijk over de D7 rijden en onder normale omstandigheden stonden hier verkeersregelaars in gele hesjes met portofoons die je tegenhielden tot het verkeer vanuit de andere richting gepasseerd was.

Cloé zette haar bus stil langs de rotswand en stapte uit. Meteen sloegen de rook en de hitte haar in het gezicht. Ze verborg haar neus en mond in haar arm en voor het eerst hoorde ze het knetteren. Ze stak de weg over naar het stenen muurtje dat de weg van de kloof scheidde en keek naar beneden. Daar stonden honderden bomen in brand. Ze zag een vlammenzee met rookpluimen die de hoogte in gingen, het leek of ze in de krater van een actieve vulkaan keek.

De ambulance was achter haar bus tot stilstand gekomen. Cloé gebaarde de broeders dat ze moesten blijven wachten en dat zij poolshoogte ging nemen. Ze probeerde de weg af te kijken maar zag amper iets en haar ogen prikten. Vanuit

haar elleboog naar zuurstof happend liep ze verder richting de bocht. Ze wist dat er daarna een tunnel kwam en dat aan de andere kant daarvan de trap begon die vanaf de weg naar de kapel leidde, maar al na een paar passen zag ze niets meer en moest ze haar ogen dichthouden omdat het anders te veel pijn deed. Ze beseftte dat dit geen zin had en dat ze moest omkeren toen ze een hand voelde die haar stevig bij haar arm greep. Ze draaide zich om en zag door een waas de felle kleuren van het uniform van een van de ambulancebroeders. Hij had een mondmasker en een veiligheidsbril op. Met water uit een knijpfles spoelde hij haar ogen uit. Hij zei iets, maar de wind leek een moment te draaien waardoor het vuur ineens bulderde, dus ze kon het niet verstaan, maar het klonk alsof hij tegen haar tekeerging omdat ze in haar eentje was gaan lopen. Hij reikte haar een bril en een mondmasker aan en samen vervolgden ze hun weg.

De hitte was nu een muur geworden waar ze zich doorheen probeerden te duwen. Cloé keek opnieuw het ravijn in. Het vuur kroop aan de overkant van de kloof via de bomen en struiken verder omhoog.

Zij en de broeder gingen de bocht om. Een windvlaag werfelde de rook een paar tellen de andere kant op waardoor Cloé kon zien dat er een personenbus van de brandweer in de tunnel geparkeerd stond. Een brandweerman haastte zich naar hen toe.

‘Jullie moeten hier weg!’ schreeuwde hij.

‘Wij komen voor het ongeval,’ riep Cloé.

‘Ben jij nou hartstikke gek geworden! Wegwezen, jullie kunnen hier niets doen!’ Hij wees achter zich naar het busje. ‘Dit zijn de laatsten, die brengen we nu weg.’

Nu pas zag Cloé dat het busje vol mensen zat. ‘En het slachtoffer dat in de kloof is gevallen?’ vroeg ze.

‘We hebben iedereen die beneden aan het zoeken was daar weggehaald.’

‘Is het slachtoffer gevonden?’

‘Nee.’

‘Om wie gaat het?’

‘Weet ik niet.’

‘Is ’t een man of een vrouw?’

‘Ik weet het niet!’

‘Dus jullie laten diegene daar nu gewoon achter?’

De brandweerman wees naar het inferno beneden. ‘Het is de hel daar, je kunt geen kant op. We trekken ons terug. We gaan vanaf een hoger punt proberen het onder controle te krijgen.’

‘Maar jullie kunnen daar toch niet iemand laten liggen!’

‘Diegene heeft de val waarschijnlijk niet overleefd. En ik ga mijn mannen niet in gevaar brengen om een lijk uit het vuur te halen. En nu als de sodemieter weg hier!’ Hij draaide zich om en liep terug naar de tunnel.

Opnieuw blies de wind de rook weg die tegen de kalkwanden hing en even werd het zicht weer helder. Cloés aandacht werd direct getrokken door iemand in het busje van de brandweer. Diegene schreeuwde onhoorbaar en bonkte op de ruiten van de wagen. Cloé herkende het gezicht meteen. Ze verstijfde.

De brandweerman was ingestapt en het volgende moment kwam het busje in beweging.

Cloé begon te rennen. ‘Nee, wacht!’

Maar het busje reed al van haar weg, in de richting van Cubières-sur-Cinoble. Het gezicht met de wijd opengesperde mond en de ogen vol doodsangst verdween in de duisternis van de tunnel.

Cloé bleef midden op de weg staan maar kon amper over-eind blijven. Rooksluizen kolkten om haar heen, maar het draaide vooral in haar hoofd.

Ze keek naar beneden en dacht nu te weten wie daar lag,
ingesloten door de vlammen.

Wat was er gebeurd?

Haar maag keerde zich om bij de tweede vraag die bij haar
opkwam.

Had zij dit kunnen voorkomen?

Puck

Twee dagen eerder

Er schoof een wolk voor de zon waardoor het leek alsof ze haar dichte ogen nog dichtert deed. Het was een verademing, dit verkoelende duister. Ieder ander had nu zijn of haar ogen opengedaan, bewust of intuïtief, omdat een donker dat nog donkerder wordt nu eenmaal dreiging oproept. Ieder ander had nu gekeken of alles nog in orde was, of het kind rustig doorspeelde onder het toezicht oog van zijn vader. Of het niet in een onbewaakt ogenblik te dicht bij het water was gekomen en het daar nu niet door werd verzwolgen omdat het met zijn tweeëneenhalf jaar nog niet kon zwemmen, nog los van de problemen met zijn been. Toch hield Puck haar ogen dicht. Ze hoorde geen afwijkende geluiden en dat was geruststelling genoeg. Abel zou nog in de hangmat liggen en Marnix zou nog in de weer zijn met de stenen die hij sinds ze hier waren fanatiek verzamelde. Het volgende moment deed de zon haar gesloten oogleden weer fel oplichten.

Abel had een maand geleden gezegd dat zij de bestemming mocht kiezen. *Iets in Frankrijk of zo*. Hij had het tijd gevonden er eens met z'n drieën op uit te gaan. *Want daar zijn we wel aan toe*. Hij had het niet speciaal voor haar bedacht, zijn angst

dat ze zou terugvallen was minder geworden, dat merkte ze aan alles. Ze had enthousiast op het plan gereageerd, ze wist steeds beter hoe dat moest.

Het meer van Caramany was als eerste bij haar opgekomen omdat zij en Abel daar allebei geweest waren in hun jeugd. Ze hadden het er weleens over gehad wat er gebeurd zou zijn als ze elkaar daar toen ontmoet hadden. Dus had ze de eerste de beste camping aan het meer geboekt die ze online tegen was gekomen en die er een beetje acceptabel uitzag.

Hun bungalowtent was ruim en behoorlijk luxe, maar toch voelde het niet als ontspannen kamperen. Het was behelpen met koken en afwassen, de douches waren voortdurend bezet en de dichtstbijzijnde dorpjes lagen op minstens een halfuur rijden. Bovendien was het iedere dag boven de veertig graden en hield Marnix hen iedere seconde bezig. Maar ze liet niets merken. Abel en Marnix genoten zichtbaar en als ze naar haar keken genoot zij mee.

Nu hoorde ze toch iets. Vader en zoon zeiden iets tegen elkaar. Ze hoorde Marnix aan komen lopen, herkende zijn tred op het pad met het stoffige zand en de harde steentjes. Hij droeg speciale schoenen en kreeg fysiotherapie maar had zichzelf desondanks een manier van voortbewegen aangeleerd die volledig naar de linkerkant scheefgetrokken was. Eigenlijk liep hij gewoon mank. Hij had nog niet de leeftijd dat hij door vriendjes met zijn handicap werd gepest, maar Puck wist dat het een kwestie van tijd was voor het zijn dagelijks leven voor een groot deel zou beïnvloeden.

Ze deed haar ogen open, zag Marnix naast haar ligstoel staan en keek in zijn vrolijke, zongebruinde gezicht. Zijn ogen schitterden. Voor hem was alles hier een avontuur.

‘Zwemmen, mama?’ Hij had zijn bandjes al om.

‘Wil papa niet?’